

Pardinyes ha estat de festa

El barri de Pardinyes de Lleida ha estat de festa, el primer diumenge de setembre, en una doble celebració: el 50è aniversari de la parròquia i les noces d'or sacerdotals del seu rector, Mn. Joan Jové. Els actes començaren a les 12 h amb l'Eucaristia presidida pel nostre bisbe Joan i concelebrada per Mn. Joan i diversos preveres de l'arxiprestat Perifèria i altres, relacionats amb la parròquia o amics seus. Entre ells, Mn. Jesús Pelegrí, que fou rector durant el temps que es construï el temple. Feligresos de la parròquia, de Puigverd de Lleida i Albelda, autoritats locals i veïnals i persones d'altres llocs de la ciutat que, tenen lligams amb Pardinyes, ompliren l'església de gom a gom.

Mons. Piris en l'homilia recordà que els cristians celebrem contents el diu-

menge perquè revifem la resurrecció del Senyor. I afegí què, aquest diumenge estava marcat per l'acció de gràcies d'una parròquia que ha fet camí amb el barri durant 50 anys, que com a sentinella ha estat preocupada per les necessitats dels seus veïns. L'acció de gràcies pels 50 anys de sacerdoci del seu rector, que porta 42 anys al barri. El Sr. Bisbe convidà Mn. Joan a adreçar algunes paraules a l'assemblea. Aquest remarcà que la festa gran era de la parròquia i que ell és un membre més de la comunitat, encara que amb una missió especial. Que ell recollia el que Mn. Pelegrí havia sembrat i Mn. Murillo havia regat. L'assemblea esclatà en un gran aplaudiment. Entre altres coses li digueren que és un home de Déu, que porta Déu al cor i que el comunica a la comunitat; que és senzill i servidor de la comunitat. Un moment molt emotiu fou quan els dos germans preveres s'abraçaren manifestant-se la seva estimació i recolzament.

La festa continuà amb un dinar de germanor a l'Institut Josep Lladonsa, on unes 300 persones compartiren taula i conversa.

De nou amb nosaltres!

Els joves Óscar, Paola, Núria, Fabián, Pablo, Andrea, Mishel i Mn. Xavier Navarro han acabat el Camí vocacional a Santiago. Des de la web del Bisbat hem pogut acompanyar-los en aquesta setmana del Camí que acaben de viure. En el seu

darrer vídeo s'acomiaden de nosaltres donant gràcies pel recolzament que han rebut. Desitgem que els serveixi molt aquesta experiència i sigui profitós per a ells i per a la nostra Església.

Ara el Camí amb el Senyor continua!

AJUDANT A VIURE

Sentir-se i pregar com un nen

El mes d'octubre, mes del Rosari, em fa recordar algunes coses que comentava Mons. Albino Luciani, el futur papa Joan Pau I, el Papa del somriure, després de preguntar quants de rosaris hi trobarien si, durant un reunió de catòlics, ens convidessin a mostrar tot allò que portem a les butxaques, a les motxilles o als bolsos.

Algunes persones pensen que resar el Rosari és infantil, una repetició monòtona de l'Ave Maria, i no creuen que sigui pròpia del nostre temps. Però Mons. Luciani deia que la crisi del Rosari venia precedida per una crisi de la pregària en general:

vivim molt absorbits pels propis interessos materials i el soroll que ha envaït la nostra existència no ens deixa pensar massa en les coses de l'esperit. Tenim por al silenci i no ens és fàcil trobar un petit moment per a la reflexió i la conversa amb Déu. I hi afegia la següent confessió personal: «Quan parlo amb Déu o amb la Mare de Déu, prefereixo sentir-me com un nen. Desapareixen la mitra, el capell, l'anell; envio de vacances l'adult i el bisbe que sóc, i el corresponent posat seriós i ponderat, i em deixo conduir per la tendresa espontània d'un nen davant el seu papà o la seva mamà. Estar davant Déu tal com sóc en realitat, amb la meua misèria i amb el millor de jo mateix, i sentir sorgir del fons del meu cor el nen d'altre temps que vol parlar, estimar al Senyor, i que sent de vegades la necessitat de plorar demanant misericòrdia, tot això m'ajuda a pregar. El Rosari, pregària simple i fàcil, m'ajuda de vegades a tornar a fer-me un infant i no tenir vergonya de res. És una pregària repetitiva, però el P. Foucauld deia que l'amor s'expressa en poques paraules, sempre les mateixes, que es repeteixen contínuament.»

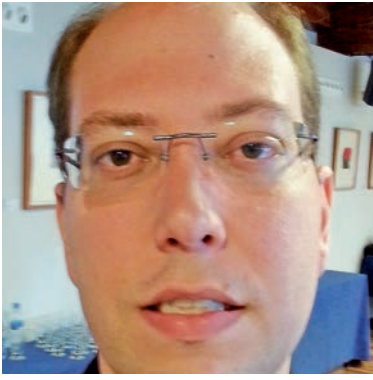
Vull encara completar aquests pensaments amb paraules de sant Joan Pau II (Àngelus, 5/11/1978): El Rosari és una pregària meravellosa en la seva senzillesa i en la seva profunditat. Es pot dir que és, en certa manera, un comentari-oració sobre el capítol final de la Constitució *Lumen Gentium* del Vaticà II, que tracta de la presència admirable de la Mare de Déu en el misteri de Crist i de l'Església. En efecte, amb el rerefons de les Avemaries passen davant els ulls del cor els episodis principals de la vida de Jesucrist i ens posem en comunió vital amb Ell a través del Cor de la seva Mare. Al mateix temps hi podem incloure tots els fets que enxarxen la vida de l'individu, la família, el país, l'Església i la humanitat. Experiències personals o del proïsme, sobretot de les persones més properes o que portem més en el cor.

És un mitjà molt vàlid per afavorir l'exigència de contemplació del misteri cristià que la carta apostòlica *Novo Millennio Ineunte* (nn. 32-33) proposa com una veritable i pròpia «pedagogia de la santedat»: ens cal un cristianisme que es distingeixi abans de res en l'art de l'oració. Quan en la cultura contemporània, fins i tot entre contradiccions, aflora una nova exigència d'espiritualitat impulsada també per influx d'altres religions, és més urgent que mai que les nostres comunitats cristianes es converteixin en autèntiques escoles de pregària.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

ADOLFO IVORRA

Espiritualitat litúrgica

Al juliol es va celebrar a Montserrat la 36a edició del Curs de Litúrgia d'Estiu, organitzat pel CPL i l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, amb el títol *La litúrgia, font de la vida espiritual*. El Dr. Adolfo Ivorra va impartir la ponència *L'espiritualitat litúrgica en la postmodernitat*, sobre com la sensibilitat pròpia de l'home actual influeix en la seva vivència i comprensió de la litúrgia.

A 50 anys del Vaticà II, ha penetrat l'espiritualitat litúrgica en el Poble de Déu?

L'espiritualitat cristiana ha de tenir el seu centre en la celebració litúrgica. Tanmateix, amb el pas dels segles, la situació de l'espiritualitat cristiana abans del Concili distava molt de ser litúrgica. Tot i que s'han fet grans esforços pastorals per tornar la litúrgia al Centre teològic i espiritual, encara hi trobem dificultats.

Per què?

La pietat popular, els corrents espirituals dins del que s'anomena *New Age*, la tendència a comprendre-ho tot des de la categoria d'*espectacle*, gràcies a la TV o internet, fan més difícil que la participació i la vivència de la celebració litúrgica siguin una realitat palpable en la majoria del Poble de Déu.

Quins són els pilars que sostenen una autèntica espiritualitat litúrgica?

L'espiritualitat litúrgica té el centre en els que s'han denominat *altiora principia* (principis fonamentals). Quan sant Joan XXIII promulgà el seu *motu proprio* sobre la reforma de les rúbriques (indicacions sobre la celebració), deixava per al Concili l'establiment dels principis fonamentals de la reforma litúrgica, on trobem els fonaments de l'espiritualitat litúrgica, en especial en la Constitució *Sacrosanctum concilium*.

Oscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Francisco pensó en llamarse Juan XXIV

Un hecho significativo es que el papa Wojtyla estableció que la memoria litúrgica de Juan XXIII como santo se celebre el 11 de octubre, fecha de la inauguración del Concilio Vaticano II. Esta decisión se tomó con motivo de la beatificación del papa Roncalli, el 3 de septiembre del año 2000, enmarcada en el Jubileo del año 2000. El mismo día fueron beatificados también el papa Pío IX, el obispo Tomás Regio, el sacerdote Guillermo José Chamínade, fundador de los Marianistas, y el abad dom Columba Marmión.

Es conocida la profunda veneración que el papa Bergoglio tiene por Juan XXIII y su deseo de proclamarlo santo. El cardenal Loris Capovilla ha revelado que Jorge Mario Bergoglio consideró la posibilidad de llamarse Juan XXIV, aunque se decidió finalmente por el nombre de Francisco.

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

HECHOS DE VIDA

¡Ángeles!

Léon Felipe, poeta que padeció y lloró mucho, escribió:

—«A mi amigo, el jorobadito Rubén, que ahora está en su casa eterna y celestial. ¿Quiénes son los ángeles? / ¿Cómo son los ángeles? / Ese jorobadito que vendía lotería / por las calles y los cafés de la ciudad / y ahora está dormido en esa caja blanca, / acostado de perfil, ¿no era un ángel? / ¡Yo sostengo que son ángeles todos los jorobados del mundo! / Y pienso que un día, allá en el cielo, / toparon con una nube negra y dura / y se cayeron a la tierra. / Entonces se les quebraron las alas, / se les apelonaron torpe y grotescamente sobre los hombros / y se quedaron prisioneros en el mundo, / bajo una lluvia bárbara / e inhumana de burlas y de espinas... / Además: ¿Quién no tiene una joroba / y un gran saco de lágrimas?»

—«Jorobar», según María Moliner es igual a «fastidiar, causar un perjuicio, una humillación, un daño; es damnificar, hundir, arruinar... a alguien».

El teólogo Léon-Dufour enseña que el nombre de los ángeles no es un nombre de naturaleza, sino de función: en hebreo *mal'ak* y en griego *angelos* significan *mensajero*.

San Pablo afirma:

—«Dios envía ángeles a favor de los hombres.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

San Francisco de Asís y el Sínodo

Se acercaba el final de su vida y san Francisco dejó su *Testamento*. Uno de los textos que mejor refleja la dimensión espiritual del santo dice: «Y después que el Señor me dio hermanos, nadie me enseñaba qué debería hacer, sino que el Altísimo mismo me reveló que debería vivir según la forma del santo Evangelio.»

Francisco es testimonio santo del vivir como hijo de Dios y hermano de todos los hombres. Manifestar la paternidad amorosa de Dios y construir la fraternidad universal se presenta como vocación franciscana, como vocación cristiana, como invitación para todos los hombres.

Sensibilidad e intrepidez franciscanas, signo y vivencia humildes, situados en el dintel del Sínodo extraordinario sobre la familia. Desde hoy hasta el 19 de octubre se desarrollará el primer Sínodo del papa Francisco: «Los desafíos pastorales de la familia en el contexto de la evangelización». «Es justo —presentaba Federico Lombardi en 2013— que la Iglesia se mueva comunitariamente en la reflexión y en la oración y tome las orientaciones pastorales comunes de los puntos más importantes, como la pastoral de la familia, bajo la guía del Papa y de los obispos.»

Pedimos por los convocados, entre los que se encuentra el cardenal de Barcelona. Es oportuno seguir un camino en comunión con la comunidad eclesial. «El sumo pontífice, en sus encuentros con las familias, estimula siempre a mirar con esperanza el propio futuro, recomendando aquellos estilos de vida a través de los cuales se cuida y se hace crecer el amor en la familia: *pedir permiso, agradecer y pedir perdón*». (Del *Instrumentum laboris*, 2014)

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 6. ■ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Dt 8,7-18 / SI: 1Cr 29, 10.11abc.11d-12a.12bcd / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.
- 7. □ **Dimarts** [Ga 1,13-24 / SI 138 / Lc 10,38-42]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571). St. Marc, papa (romà, 336); St. Sergi, mr.
- 8. ■ **Dimecres** [Ga 2,1-2.7-14 / SI 116 / Lc 11,1-4]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.
- 9. ■ **Dijous** [Ga 3,1-5 / SI: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Lc 11,5-13]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev., fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.
- 10. ■ **Divendres** [Ga 3,7-14 / SI 110 / Lc 11,15-26]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.
- 11. ■ **Dissabte** [Ga 3,22-29 / SI 104 / Lc 11,27-28]. Sta. Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM, 1851); St. Germà, bisbe i mr.; St. Joan XXIII, papa (1958-1963).
- 12. ■ † **Diumenge vinent**, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 25,6-10a / SI 22 / Fl 4,12-14.19-20 / Mt 22,1-14 (o més breu: Mt 22,1-10)]. Mare de Déu del Remei. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meua vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meua vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavan, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja.

La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

▶ Salm responsorial (79)

R. *La vinya del Senyor és el poble d'Israel.*

Un cep vas portar d'Egipte, / per plantar-lo, traguéreu els nadius. / Els seus brots van créixer fins al mar, / els seus plançons, fins al Gran Riu. R.

Com és que heu derrocat la seva tanca, / perquè l'esfulli qualsevol vianant? / Hi entren els senglars a devastar-la / i els animals salvatges hi pasturen. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. / Senyor, Déu de l'univers, renoveu-nos, / feu-nos veure la claror de la vostra mirada / i serem salvats. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país.

«Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar i a un li van pegar, a un altre el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?»

Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema». Jesús els diu: «¿No heu llegit mai allò que diu l'Esclat: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 5,1-7)

Voy a cantar en nombre de mi amigo un canto de amor a su viña. Mi amigo tenía una viña en fértil collado. La entrecavó, la descantó, y plantó buenas cepas; construyó en medio una atalaya y cavó un lagar. Y esperó que diese uvas, pero dio agrazones. Pues ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, por favor, sed jueces entre mí y mi viña. ¿Qué más cabía hacer por mi viña que yo no lo haya hecho? ¿Por qué, esperando que diera uvas, dio agrazones? Pues ahora os diré a vosotros lo que voy a hacer con mi viña: quitar su valla para que sirva de pasto, derruir su tapia para que la pisoteen. La dejaré arrasada: no la podarán ni la escardarán, crecerán zarzas y cardos; prohibiré a las nubes que lluevan sobre ella.

La viña del Señor de los ejércitos es la casa de Israel; son los hombres de Judá su plantel preferido. Esperó de ellos derecho, y ahí tenéis: asesinatos; es- però justicia, y ahí tenéis: lamentos.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *La viña del Señor es la casa de Israel.*

Sacaste una vid de Egipto, / expulsaste a los gentiles, y la trasplantaste. / Extendió sus sarmientos hasta el mar, / y sus brotes hasta el Gran Río. R.

¿Por qué has derribado su cerca / para que la saqueen los viandantes, / la pisoteen los jabalíes / y se la coman las alimañas? R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. / Señor, Dios de los ejércitos, restáuranos, / que brille tu rostro y nos salve. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 4,6-9)

Hermanos: Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y súplica con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que sobrepassa todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Finalmente, hermanos, todo lo que es verdadero, noble, justo, puro, amable, laudable, todo lo que es virtud o mérito, tenedlo en cuenta. Y lo que aprendisteis, recibisteis, oísteis y visteis en mí, ponedlo por obra. Y el Dios de la paz estará con vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los senadores del pueblo: «Escuchad otra paràbola: Había un propietario que plantó una viña, la rodeó con una cerca, cavó en ella un lagar, construyó la casa del guarda, la arrendó a unos labradores y se marchó de viaje. Llegado el tiempo de la vendimia, envió sus criados a los labradores, para percibir los frutos que le correspondían. Pero los labradores, agarrando a los criados, apalearon a uno, mataron a otro, y a otro lo apedrearon. Envío de nuevo otros criados, más que la primera vez, e hicieron con ellos lo mismo. Por último les mandó a su hijo, diciéndose: «Tendrán respeto a mi hijo.» Pero los labradores, al ver al hijo, se dijeron: «Este es el heredero: venid, lo matamos y nos quedamos con su herencia.» Y, agarrándolo, lo empujaron fuera de la viña y lo mataron. Y ahora, cuando vuelva el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos labradores?» Le contestaron: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros labradores, que le entreguen los frutos a sus tiempos.» Y Jesús les dice: «¿No habéis leído nunca en la Escritura: «La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. Es el Señor quien lo ha hecho, ha sido un milagro patente»? Por eso os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios y se dará a un pueblo que produzca sus frutos.»

Paràbola dels vinyaters homicides. Evangeliari d'Echternach, Museu Nacional de Nüremberg

COMENTARI

Israel i l'Església

Desenes de coses sobresurten en la versió mateuana de la paràbola dels vinyaters homicides. La primera és que Mateu subratlla (més que Marc) que la paràbola vol tenir decididament un sentit al·legòric. La vinya és una referència inequívoca a Israel, l'amo de la vinya és el Déu d'Israel, els enviats són els diferents personatges de l'Antic Testament que demanen compte a Israel del compliment de l'aliança (els jutges, profetes i reis). La referència a Jesús com el fill recull també la força cristològica de Marc. Finalment, la mort del fill després que el treuguin de la vinya és una clara referència cristològica, encara que no tingui la punta de

Marc («el fill estimat», cf. Mc 1,11; 9,7; 15,39); però el fet que «el treuen fora de la vinya i el maten» sembla apuntar clarament a la mort de Jesús fora de les portes de Jerusalem. Però hi ha encara un darrer detall que abona aquesta interpretació al·legòrica que està al final del text d'avui, però que no hem llegit: «Els grans sacerdots i els fariseus, havent escoltat aquestes paràboles, van comprendre que es referia a ells» (21,45).

La segona cosa que sobresurt és l'accent que Mateu afegeix mitjançant la resposta que es dona a la pregunta retòrica: «Què farà l'amo de la vinya amb aquells vinyaters?». La resposta és: «Farà morir de mala manera aquells mals homes». Aquesta resposta, que no és a Marc, és també una darrera dada al·le-

gòrica (la destrucció de Jerusalem). Però, endemés, ja apunta a la conclusió de la paràbola que només tenim a Mateu: «El Regne de Déu us serà pres i es donarà a un poble que el farà fructificar» (21,43). Amb aquesta conclusió, Mateu està donant a la paràbola un gir eclesiològic que no tenia a Marc: el poble que rebrà la vinya serà l'Església. Amb aquesta interpretació s'insinua clarament que la vinya ja no és el poble d'Israel, és el Regne de Déu (una formulació no mateuana), i que aquest Regne passa a l'Església. No es diu que el Regne sigui l'Església, sinó que la vinya (el Regne) passa a ser el terreny on l'Església fructifica. L'Església ha de fructificar en bones obres.

Oriol Tuñí, SJ

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea d'Evangelització

El Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica (MIJAC)

El MIJAC és un moviment d'infants i preadolescents (de 8 a 14 anys). Un moviment d'ells, abans que una organització creada per a ells. Els nens i les nenes dels grups han de ser els veritables protagonistes del seu moviment.

El MIJAC vol ser per als infants i preadolescents una oportunitat per actuar fent diverses accions que canviïn el seu medi i que transformin les seves pròpies vides segons el model que trobem en l'Evangelí i la persona de Jesús.

El MIJAC és un moviment evangelitzador que participa en la missió de l'Església; és a dir, que descobreix, viu i fa créixer els valors evangèlics que l'Esperit de Déu ha sembrat en el cor dels homes i la seva realitat per la construcció d'un món nou.

Els infants es reuneixen un dia a la setmana. A través del joc, les sortides i la coordinació amb altres infants realitzen accions transformadores que els ajuden a créixer (opció educativa). Amb les etapes de la revisió de vida ho aconsegueixen: a través del veure descobreixen el que els interessa; amb el jutjar reflexionen sobre el que han vist i es fixen en el que Jesús hagués fet al seu lloc; i amb l'actuar realitzen l'acció. Tota acció realitzada després se celebra. Cada grup té un o dos animadors que volen ser per a ells un amic i testimoni. Essent davant d'ells un testimoni de persona crítica i compromesa amb els altres, en la construcció d'una realitat nova segons l'Evangelí de Jesús.

Un o més grups del MIJAC formen un centre i a cada centre, juntament amb els animadors, hi ha un responsable per donar-li suport i continuïtat.

El consiliari de cada centre té cura, d'una manera especial, de l'educació i celebració de la fe dels nens i nenes i dels animadors.

Cloenda del programa Vacances per Créixer

El bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, ha anunciat que estudiaran la forma de poder donar continuïtat durant el curs escolar als casals d'estiu, que la Fundació Verge Blanca dedica a infants en situació de risc social, a través dels esplais, per exemple, i implicant les famílies per tal d'oferir una acció educativa més integral. El bisbe Joan ha fet aquestes declaracions coincidint amb la visita que el president de la Diputació de Lleida, Joan Reñé, ha realitzat al casal del Col·legi Episcopal, on s'ha desenvolupat el programa Vacances per Créixer, en ser un dels màxims patrocinadors d'aquesta iniciativa solidària.

Enguany, entre el 30 de juny i el 5 de setembre, s'han inscrit 90 infants als casals, en els diferents torns els quals han ocupat les 200 places ofertes per la FVB.

Un total de 17 monitors i 20 voluntaris o monitors en pràctiques han tingut cura dels infants que, en un horari de 9 a 13 h, han dirigit activitats i tallers de diferents temàtiques, com titelles, malabars, disfresses, jocs tradicionals o expressió musical, entre d'altres. A més, aquests nens també han tingut els àpats assegurats.

Nomenaments

El Sr. Bisbe ha fet els següents nomenaments:

—Mn. Joaquim Vicent Blas Pastor, rector de les parròquies Mare de Déu de la Mercè, d'Almacelles, i l'Assumpció de la Mare de Déu, de Sucs.

—Mn. Josep Cucurull Ripoll, adscrit a les parròquies Mare de Déu de la Mercè, d'Almacelles, i l'Assumpció de la Mare de Déu, de Sucs.

—Mn. Juan Carlos Mandje Bote, rector de la parròquia Sant Sebastià, de Vilanova de Segrià.

—Mn. Jaume Pons Bosch, cessa en el seu servei a la parròquia Sant Sebastià, de Vilanova de Segrià.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners de 10 a 14 h i de 16 a 19 h
Dissabtes de 10 a 14 h
Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 5 d'octubre:**
—17 h, Eucaristia a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana.
—18.30 h, Certamen Literari Marià al paranimf de l'Acadèmia Mariana.
- **Diumenge, 12 d'octubre. Mare de Déu del Pilar:**
—11 h, Eucaristia al monestir del Sagrat Cor de les Carmelites Descalces.

—Mn. Gerard Soler Quintillà, capellà de l'Oratori de la Verge de l'Acadèmia, de Lleida, i consiliari de la Reial i Pontificia Acadèmia Bibliogràfica Mariana.

V Centenari del naixement de santa Teresa de Jesús

El Bisbat de Lleida commemora el V Centenari del naixement de santa Teresa de Jesús amb una sèrie d'actes que s'iniciaran el pròxim 12 d'octubre amb una missa solemne al Monestir del Sagrat Cor de les Carmelites Descalces, que presidirà Mons. Joan Piris.

Per facilitar l'assistència a la cerimònia, prevista per a les 11 del matí, la comissió organitzadora habilitarà un servei d'autocars, que sortirà a les 10.15 h de les parròquies de Santa Teresina (Plaça de les Missions) i del Carme (Rambla Ferran), per traslladar els interessats fins a la Caparrella.

Curs de Catequesi

«Com llegir, utilitzar i aprofundir el Catecisme de l'Església Catòlica»

Tindrà lloc els dies 6, 13, 20 i 27 d'octubre
De 19 a 21 h (c/ Blondel 11, 2n)
Organitza: Delegació de Catequesi

AYUDANDO A VIVIR

Sentirse y orar como un niño

El mes de octubre, mes del Rosario, me hace recordar algunas cosas que comentaba Mons. Albino Luciani, el futuro papa Juan Pablo I, el Papa de la sonrisa, después de preguntar cuántos rosarios encontrarían sí, durante una reunión de católicos, nos invitaran a mostrar todo lo que llevamos en los bolsillos, en las mochilas o los bolsos.

Algunas personas piensan que rezar el Rosario es infantil, una repetición monótona del Ave María, y no creen que sea propia de nuestro tiempo. Pero Mons. Luciani decía que la crisis del Rosario venía precedida por una crisis de la oración en general: vivimos muy absorbidos por los propios intereses materiales y el ruido que ha invadido nuestra existencia no nos deja pensar demasiado en las cosas del espíritu. Tenemos miedo al silencio y no nos es fácil encontrar un pequeño momento para la reflexión y la conversación con Dios. Y añadía la siguiente confesión personal: «Cuando hablo con Dios o con la Virgen, prefiero sentirme como un niño. Desaparecen la mitra, el solideo, el anillo; envío de vacaciones al adulto y al obispo que soy, y la correspondiente presentación

seria y ponderada, y me dejo conducir por la ternura espontánea de un niño ante su papá o su mamá. Estar ante Dios tal como soy en realidad, con mi miseria y con lo mejor de mí mismo, y sentir surgir del fondo de mi corazón el niño de otro tiempo que quiere hablar, amar al Señor, y que siente a veces la necesidad de llorar pidiendo misericordia, todo esto me ayuda a orar. El Rosario, oración simple y fácil, me ayuda a veces a volver a hacerme un niño y no tener vergüenza de nada. Es una oración repetitiva, pero el P. Foucauld decía que el amor se expresa en pocas palabras, siempre las mismas, que se repiten continuamente.»

Quiero todavía completar estos pensamientos con palabras de san Juan Pablo II (Ángelus, 05/11/1978): El Rosario es una oración maravillosa en su sencillez y en su profundidad. Se puede decir que es, en cierto modo, un comentario-oración sobre el capítulo final de la Constitución *Lumen Gentium* del Vaticano II, que trata de la presencia admirable de la Madre de Dios en el misterio de Cristo y de la Iglesia. En efecto, con el trasfondo de las Avemarías pasan

ante los ojos del corazón los episodios principales de la vida de Jesucristo y nos ponemos en comunión vital con Él a través del Corazón de su Madre. Al mismo tiempo podemos incluir todos los hechos que enlazan la vida del individuo, la familia, el país, la Iglesia y la humanidad. Experiencias personales o del prójimo, sobre todo de las personas más cercanas o que llevamos más en el corazón.

Es un medio muy válido para favorecer la exigencia de contemplación del misterio cristiano que la carta apostólica *Novo Millennio Ineunte* (nn. 32-33) propone como una verdadera y propia «pedagogía de la santidad»: necesitamos un cristianismo que se distinga sobre todo por el arte de la oración. Cuando en la cultura contemporánea, incluso entre contradicciones, aflora una nueva exigencia de espiritualidad impulsada también por influjo de otras religiones, es más urgente que nunca que nuestras comunidades cristianas se conviertan en auténticas escuelas de oración.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: ES98-0081-0455-94-0006223737